

Τα 100 μωρήγκια

Ο Σάμυ άνοιξε το ένα του μάτι. Χασμουρήθηκε δυνατά και ανακλάδισε τα έξι πόδια του, το ένα μετά το άλλο, αργά και απολαυστικά. Πετάχτηκε απ' το κρεβάτι, ένα κρεβάτι απαλό, με στρώμα φτιαγμένο από τρίχωμα κόκκινης γάτας, περίτεχνα στοιβαγμένο σε φύλλο ελιάς. Το πλαίσió του, σκαλισμένο σε άχυρο Αγγλίας, είχε εντυπωσιακές παραστάσεις εμπνευσμένες απ' τους μύθους της φυλής. Ο Σάμυ ήταν περήφανος για το κρεβάτι του. Το είχε φτιάξει με τα ίδια του τα χέρια ο πατριάρχης της οικογένειάς του, ο προ-προ-προ-και-πολλά-ακόμα-προ-προπάππος του, ο Σάμυ ο 1ος. Με τις κεραίες του αναμαλλιασμένες ακόμη, στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη για την πρωινή του τουαλέτα. Έπλυνε το πρόσωπό του, βούρτσισε με προσοχή τα δόντια του, και πήγε να φτιάξει το πρωινό του. Άνοιξε το βάζο με τα τριμμένα σποράκια βρώμης, γέμισε ένα μπολ, έριξε από πάνω και μια στάλα μοσχομουριστό μέλι, και κάθισε στο τραπέζι. Άλλη μια μοναχική μέρα θα ξεκινούσε σε λίγο.

Η μοναξιά ήταν παράδοση για τη φυλή του Σάμυ, τη φυλή των κιτρινόριγων μυρμηγκιών. Χρόνια τώρα, αιώνες, ζούσαν σε μια πελώρια μυρμηγκοφωλιά, καθένα στο ατομικό του μυρμηγκοδιαμέρισμα. Το σύνθημά τους ήταν «Ένας για έναν και ο καθένας για τον εαυτό του!». Αν τύχαινε να συναντηθούν στο λιβάδι ένας μύρμηγκας και μία μυρμηγκίνα και να ερωτευτούν, παντρεύονταν και έκαναν παιδιά. Όμως, συνήθως προτιμούσαν τη μοναξιά.

Είχε σχεδόν βγει απ' την πόρτα ο Σάμυ, με το σακούλι του στην πλάτη, όταν οι κεραίες του έπιασαν ένα σήμα.

«Μπζζζ... μπζζζ... Σάμυ! Καλή σου μέρα!».

«Καλημέρα φίλε και γείτονα Ζακ! Τι νέα;».

«Καλά, καλά, μοναξιά...».

Αν και δεν συναντιώνταν, τα κιτρινόριγα μυρμηγκία είχαν αναπτύξει ένα σύστημα τηλεπικοινωνίας με τις κεραίες τους. Έτσι, ήξεραν τα πάντα το ένα για το άλλο.

«Σηκώθηκα κάπως κακόκεφος σήμερα» συνέχισε ο Ζακ. «Μάλλον δεν με βολεύει πια το κρεβάτι».

«Αχ, έπρεπε να έχεις το δικό μου!» περηφανεύτηκε ο Σάμυ.

«Ναι, ναι, μου 'χεις πει! Αυτό που έφτιαξε ο προ-προ-προ-και-πολλά-ακόμα-προ-προπάππος σου, ο Σάμυ ο 1ος! Σου έχω πει ότι έχω κι εγώ ένα οικογενειακό κειμήλιο; Τον πίνακα που ζωγράφισε ο περίφημος Λεονάρντο ντα Μίντσι! Λένε πως η μυρμηγκίνα με το αιγιματικό χαμόγελο είναι η προ-προ-προ-και-πολλά-ακόμα-προ-προγιαγιά μου!».

Ο Σάμυ είχε ακούσει απ' τον Ζακ για τον πίνακα, αλλά δεν τον είχε δει ποτέ από κοντά. Το ίδιο και όλους τους θησαυρούς που έκρυβαν τα κιτρινόριγα μυρμηγκία στις φωλιές τους. Η Λόρη φύλαγε σαν κόρη οφθαλμού τη μικροσκοπική πίπα από κόκαλο που κάπνιζε, όπως έλεγαν, ο πρώτος και μοναδικός μύρμηγκας που έκανε τον περίπλου του κόσμου με σχέδια από φύλλο νούφαρου. Ο Μάρκο διατηρούσε, σε ναφθαλίνη, τα χορταρένια παπούτσια ενός μυρμηγκοπεριηγητή, που είχε φτάσει, έλεγε ο θρύλος, στην άκρη του μυρμηγκόκοσμου. Η Ρόζα, πάλι, είχε μια συλλογή από υπέροχα λουλουδοκαπέλα, φτιαγμένα από την ιέρεια της μυρμηγκομόδας πριν αρκετές δεκαετίες, την περίφημη Μαίρη Λουάντ.

Του πέρασαν όλα αυτά απ' το μυαλό, φευγαλέα.

«Τι κάνεις σήμερα;», άκουσε τη φωνή του Ζακ.

«Τα γνωστά: θα μαζέψω κάνα σπόρο, θα δω μήπως βρω μέλι στην κυψέλη – αν δεν το έχουν φάει όλο οι αρκούδες. Έπειτα, ίσως κάνω καμιά μοναχική βόλτα στο λιβάδι... Θα δω... Εσύ;».

«Κι εγώ, τα ίδια», απάντησε ο Ζακ. «Ίσως περάσω και απ' τις αγριοφραουλιές, είναι η εποχή τους. Μήπως μαζέψω λίγο ζουμί για τους φρουτοχυμούς μου».

«Καλά λες!», είπε ο Σάμυ. «Ίσως περάσω κι εγώ! Αύριο, για να μην έχει συνωστισμό!».

Τα δυο κιτρινόριγα μυρμήγκια αποχαιρετήθηκαν και τράβηξε το καθένα τον δρόμο του.

Το ίδιο βράδυ, ο Σάμυ, με το ντουλάπι του γεμάτο φρέσκα φαγητά, σπόρους, μέλι και μια μεγάλη φέτα από μανιτάρι-τρούφα, καθόταν προβληματισμένος μπροστά στο παράθυρό του. Καιρό τώρα, σκεφτόταν πως είναι κρίμα να μην μπορεί να δει τους θησαυρούς των φίλων του, κι εκείνοι τον δικό του. Καλή η μοναξιά, όμως κάποια πράγματα μπορούσαν να τα μοιράζονται. Πάνω σε αυτή τη σκέψη, άκουσε ένα κριτς κριτς στο τζάμι και είδε το χαρούμενο χαμόγελο του φίλου του, του γρύλου Αυγουστίνου.

«Τι νέα Σάμυ;!».

Ο γρύλλος πήδηξε απ' το μισάνοιχτο παράθυρο.

«Τίποτα σπουδαίο Αυγουστίνε μου! Εσύ;».

«Πολλά! Απ' το δάσος, το ποτάμι, τον αγρό! Θα σου τα πω! Εσύ όμως γιατί μου φαίνεσαι προβληματισμένος;».

Τα είπε όλα ο Σάμυ στον Αυγουστίνο και τον προβλημάτισε κι εκείνον. Κάθισαν αμίλητοι, για ώρα, ο έναν απέναντι στον άλλον, ώσπου ο γρύλος έλαμψε σαν πυγολαμπίδα.

«Άκου», είπε, «ξέρω έναν εφευρέτη καταπληκτικό. Ζει στη γριά-βελανιδιά, στην άκρη του Ονειροπαρμένου Δάσους. Τον λένε Άλμπερτ».

«Μπα, και τι ζώο είναι;».

«Άλλοι λένε πως είναι κουκουβάγια, άλλοι μπούφος. Ο ίδιος ισχυρίζεται ότι κατάγεται από μια ίβιδα, απ' την αρχαία Αίγυπτο. Έχω καλό προαίσθημα! Νομίζω πως θα βοηθήσει!».

Λίγες μέρες αργότερα, την ώρα που ετοιμαζόταν να πέσει στο κρεβάτι, ο Σάμυ άκουσε πάλι ένα κριτς κριτς στο τζάμι. Άνοιξε το παράθυρο και ο γρύλος πήδηξε μέσα, όλο χαρά.

«Όλα καλά! Ο εφευρέτης έχει βρει λύση! Σε λίγες μέρες θα στείλει τις βοηθούς του, τις Επιτήδειες Αράχνες, να κάνουν τις εγκαταστάσεις».

«Εγκαταστάσεις;».

«Ναι, πρέπει να βάλουν καλώδια, οθόνες. Θα δεις! Ο εφευρέτης είπε πως θα εκπλαγείτε!».

Ο Σάμυ ένιωσε ένα σκίρτημα, σαν πέταγμα πεταλούδας στο στομάχι του. «Πρέπει να ειδοποιήσω τα υπόλοιπα κιτρινόριγα μυρμήγκια», σκέφτηκε. «Να μη βρεθούν προ απροόπτου».

Πέρασαν κι άλλες μέρες. Στη μυρμηγκοφωλιά επικρατούσε χάος. Οι Επιτήδειες Αράχνες μπαινόβγαιναν στα μυρμηγκοδιαμερίσματα, με ύφος σοβαρό, κουβαλώντας σκάλες, τρυπάνια, βαλιτσάκια με εργαλεία, και χίλια άλλα αξεσουάρ. Τα κιτρινόριγα μυρμήγκια είχαν χάσει την ησυχία τους. Όσο για τον Σάμυ, αυτόν τον έτρωγε η ανησυχία. «Θα πάνε όλα καλά; Θα πετύχει το σχέδιο;». Ο εφευρέτης δεν είχε κάνει καν τον κόπο να εμφανιστεί.

Το βράδυ πριν απ' τη μεγάλη μέρα, ο Σάμυ έτρωγε τα νύχια του μόνος, στο μυρμηγκοδιαμερίσμα του. Ακούστηκε το γνωστό κριτς κριτς στο τζάμι, μόνο που αυτή τη φορά, με το που μπήκε ο Αυγουστίνος, ο μύρμηγκας κόντεψε να τον πιάσει από τον γιακά.

«Τι έπαθες;», έκανε εκείνος, σαστισμένος.

«Τι να πάθω;», τσίριξε ο Σάμυ. «Τέτοια αναστάτωση δεν έχει δει ποτέ η μυρμηγκοφωλιά μας!».

«Μα, είναι για καλό», διαμαρτυρήθηκε ο Αυγουστίνος.

«Το καλό που σου θέλω, κι εσένα και του αόρατου εφευρέτη, να δουλέψει αυτό το πράγμα, το... το...».

«Διαδίκτυο!».

«Τι;».

«Διαδίκτυο το ονόμασε ο Άλμπερτ! Να και οι οδηγίες!».

Ο Αυγουστίνος έβγαλε απ' την τσέπη του ένα χιλιοδιπλωμένο χαρτί, το ξετύλιξε και, με επίσημο ύφος, το παρέδωσε στον Σάμυ. Το κιτρινόριγο μυρμήγκι, που είχε χάσει το χρώμα του και είχε γίνει σχεδόν λευκόριγο, αφού έριξε μια γρήγορη ματιά, κάθισε μπροστά στην οθόνη που είχαν εγκαταστήσει στο γραφείο του οι Επιτήδειες Αράχνες.

«Χμμ... απλό φαίνεται», είπε στον Αυγουστίνο, που τον κοίταζε τώρα κουνώντας τις κεραίες του με νεύρο. «Συγγνώμη!», πρόσθεσε κατεβάζοντας τα μάτια. «Σε αποπήρα...».

Το πρόσωπο του γρύλου φωτίστηκε από ένα καλόκαρδο χαμόγελο.

«Εντάξει, φίλε μου! Καταλαβαίνω!».

«Αύριο είναι η μεγάλη μέρα».

«Το ξέρω...».

«Θα έρθεις; Για συμπαράσταση».

«Μα φυσικά!».

«Ο Άλμπερτ;».

«Θα του το προτείνω... Πάντως, δεν του πολυαρέσουν οι δημόσιες εμφανίσεις».

«Καλά λοιπόν, τα λέμε το πρωί».

«Το πρωί!», επανέλαβε ο γρύλλος και μ' ένα πήδημα εξαφανίστηκε απ' το παράθυρο.

Ο Σάμυ κάθισε ξανά στο γραφείο του. Είχε πολλή δουλειά. Έπρεπε να επικοινωνήσει με όλα τα κιτρινόριγα μυρμήγκια και να τα ενημερώσει για τις οδηγίες του Άλμπερτ. Η νύχτα προμηνυόταν μακριά.

Την επομένη, αν κάποιος πέρναγε ακόμα και χιλιόμετρα μακριά απ' τη μυρμηγκοφωλιά, θα άκουγε τον αναβρασμό. Τα κιτρινόριγα μυρμήγκια είχαν σηκωθεί πρωί πρωί, είχαν πάρει το πρωινό τους, και είχαν στηθεί μπροστά στις παράξενες οθόνες. Οι κεραίες τους έτρεμαν από ανυπομονησία. Όλα είχαν μπροστά τους το χαρτί με τις οδηγίες. Την προκαθορισμένη ώρα πάτησαν το κόκκινο κουμπί και οι οθόνες άναψαν, μ' ένα μπζζζ μπζζζ. Μπροστά τους εμφανίστηκαν εκατό κουτάκια, όσα και τα μυρμήγκια της φωλιάς. Όλα μαζί πάτησαν το πορτοκαλί κουμπί και οι κάμερες άνοιξαν. Και τότε, θαύμα! Ήταν η πρώτη φορά που τα κιτρινόριγα μυρμήγκια βρισκόνταν μαζεμένα, έστω και διαδικτυακά.

Ο Σάμυ, παρέα με τον γρύλο που χοροπηδούσε νευρικά δίπλα στην οθόνη, πάτησε το κίτρινο κουμπί και άνοιξε το μικρόφωνό του.

«Με ακούτε;», ρώτησε.

Τα «ναι» και τα «βεβαίως» κόντεψαν να τον κουφάνουν.

«Ο λόγος που μαζευτήκαμε εδώ σήμερα είναι απλός», συνέχισε. Καθένας μας και καθεμία κρύβει πολύτιμους θησαυρούς στο μυρμηγκοδιαμέρισμά του. Γιατί να μην τους μοιράζεται με τους άλλους;».

«Πολύ ωραία ιδέα», αναφώνησε μια μεσόκοπη κιτρινομυρμηγκίνα, με μοβ γυαλιά μυωπίας. «Εγώ έχω μια σπάνια συλλογή από βιβλία. Μπορώ αν θέλετε να σας τα διαβάσω!».

«Μα φυσικά!», αναφώνησε ο Σάμυ. «Αυτός είναι ο σκοπός του Διαδικτύου! Ας μας τα εξηγήσει όμως καλύτερα ο δημιουργός του...».

Τα κιτρινόριγα μυρμήγκια είδαν ένα ακόμα κουτί, το εκατοστό πρώτο, να ανάβει στις οθόνες τους. Άκουσαν πρώτα ένα «γκγκμ, γγκγκμ», κι έπειτα εμφανίστηκε ο μυστηριώδης Άλμπερτ.

«Πράγματι, μοιάζει με πουλί...», σκέφτηκε ο Σάμυ. «...Αλλά τι είδους; Ποιος ξέρει;...».

Ο εφευρέτης Άλμπερτ, αφού καλημέρισε ευγενικά, άρχισε να εξηγεί: «Το Διαδίκτυο έχει πολλές δυνατότητες. Πρώτα απ' όλα, μπορείτε να “ανεβάζετε” φωτογραφίες και βίντεο των θησαυρών σας, αλλά και κείμενα για να εξηγείτε την ιστορία τους. Μπορείτε να τα παρουσιάζετε οι ίδιοι, και οι υπόλοιποι, αν θέλουν, να σας παρακολουθούν. Μπορείτε να διαβάζετε ή να παίζετε μουσική, και οι υπόλοιποι να σας ακούν, την ίδια ώρα ή και αργότερα...».

Όταν ο Άλμπερτ τελείωσε, τα κιτρινόριγα μυρμήγκια ξέσπασαν σε ξέφρενο χειροκρότημα και σε επευφημίες.

«Με συγκινείτε», έκανε σεμνά ο Άλμπερτ. «Όμως, το χειροκρότημα ανήκει στον Σάμυ. Εκείνος είχε την ιδέα. Τον ευχαριστώ που έδωσε την ευκαιρία, σ' εμένα και στις βοηθούς μου, τις Επιτήδειες Αράχνες, να κάνουμε πραγματικότητα ένα θαύμα!». Εκείνο το βράδυ, έπειτα από πολύωρο φαγοπότι με τον γρύλο Αυγουστίνο, ο Σάμυ έπεσε στο κρεβάτι τρισευτυχισμένος. Η ζωή των κιτρινόριγων μυρμηγκιών θα ήταν πολύ πιο ενδιαφέρουσα από εδώ κι εμπρός. Απ' το μισάνοιχτο παράθυρο φύσηξε ένα δροσερό αεράκι. Ο Σάμυ, αφού σκεπάστηκε με την αραχνοϋφαντη ριγέ κουβέρτα του, πλεγμένη με νήματα από νεογέννητα άνθη κερασιάς, κοίταξε με μάτια ορθάνοιχτα το χωμάτινο ταβάνι. «Σήμερα, θα έκανα τον ωραιότερο, τον πιο γλυκό ύπνο της ζωής μου...», σκέφτηκε. «Κρίμα, όμως. Εμείς, τα μυρμήγκια, δεν κοιμόμαστε ποτέ!».